

Nr 174.

Av herr **von Seth m. fl.**, om upphävande av den beslutade höjningen av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang.

Kommunikationsväsendets fortsatta utveckling och förbättring måste anses vara en av grundpelarna i hela den moderna samhällsutvecklingen och tillika utgöra grundförutsättningen för näringslivets blomstring och produktionens höjande. Det synes därför särskilt angeläget, att statsmakterna med hänsyn till vårt lands i dag beträngda ekonomiska läge mer än någonsin rikta sin uppmärksamhet mot kommunikationerna och förbättrandet av desamma. Alla insatser härvidlag kunna på lång sikt betraktas såsom väsentliga produktiva investeringar.

Med kommunikationernas förbättrande förstås i detta sammanhang icke endast underhållet och anläggandet av vägar, järnvägar, flygfält, broar och hamnar utan även i lika hög grad utvecklingen av de betydelsefulla kommunikationer, som radio, telegraf och telefon i våra dagar utgöra. Möjligheten för ett så stort antal som möjligt av vårt lands invånare att betjäna sig av dessa våra dagars snabba meddelelsemedel måste betraktas som ett synnerligen betydelsefullt led i hela den moderna samhälleliga utvecklingen, icke minst på handelns, industriens och jordbrukets områden.

Sett mot denna bakgrund ter sig regeringens beslut att från och med den 8 december 1947 höja inträdesavgifterna för vanliga telefonabonnemang från 100 till 200 kronor synnerligen anmärkningsvärd. Detta i så mycket högre grad som sagda åtgärd motiverats med avsikten att genom denna höjning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang begränsa abonnenttillströmningen, som ökat våldsamt under de senaste åren. Låt vara att flera skäl tala för att telegrafverkets investeringar med hänsyn till det allmänna ekonomiska läget och rådande arbetskraftsbrist böra, i den mån det är möjligt, begränsas. Det av regeringen valda sättet att söka åstadkomma denna nödvändiga begränsning förefaller emellertid synnerligen olyckligt. Det kan nämligen på intet vis anses förenligt med vårt lands demokratiska principer att stora grupper av befolkningen — för vilka telefoninnehav i vissa fall kan vara en absolut nödvändighet för att de skola kunna utföra sitt arbete i samhällets tjänst — helt enkelt hindras att skaffa sig tillgång till denna viktiga kommunikation. Genom den nu införda inträdesavgiften försvåras sålunda möjligheterna till nyanskaffning av telefonapparater för åtskilliga småföretagare, hantverkare och bönder. En sådan tingens ordning anse vi icke stå i överensstämmelse med landets behov av förbättrade kommunikationer och därav betingad produktionsökning.

Om det i dagens läge icke är möjligt att installera telefonapparater i takt med abonnenttillströmningen, bör enligt vårt förmenande en begränsning av tillströmningen icke åstadkommas på nu valda väg. Allt talar i stället för att man trots förefintliga svårigheter bör bibehålla den tidigare inträdesavgiften på 100 kronor, även om därigenom den redan nu långa väntetiden för effektuering av inkomna nyanmälningar måste förlängas ytterligare. Det lär emellertid icke råda någon tvekan om att en sådan återgång till den tidigare inträdesavgiften, trots de därigenom uppkommande långa köerna och väntetiderna, bättre än den nu rådande ordningen svarar mot allmänhetens önskemål och berättigade krav på kommunikationernas tillgänglighet för alla och envar.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära upphävande av Kungl. Maj:ts beslut av den 5 december 1947 rörande höjning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang från 100 till 200 kronor och en återgång till senast gällande inträdesavgifter.

Stockholm den 22 januari 1948.

T. G. v. Seth.

Per Jonsson
i Malmgrava.

Ragnar Sveningsson.

Carl Östlund.

Andr. Andersson,
Gisselås.

E. Thorell.

Ernst V. Staxäng.

Märta Boman.
